

munkáját, mint társaságunk alapítója, később elnöke, rendszeres előadója, néha a meghívott vendégek beszélgető társa-átadva a neki járó asztali dísz és könyveinkből néhányat. Meg is lepődött, mert erre nem számított. A délután későbbi eseményeiről a Hírekben lehetett olvasni.

Visszaemlékezésem végén álljon itt a már fentebb emlegetett idézet: „E munka útra bocsájtásakor sokszor gondoltam Noé felelősségére. Kodály és Bartók messze tűnt aranykora után úgy érzem: hulladéközön hull a kultúra mezejére. Bárkába tehát mindent, amire valamikor szükség lehet az új élet újrakezdéséhez, egy új reneszánszhoz! E sötét vízióban azonban benne rejlik a bizakodás is: hogy eljön a kor, melyben az itt megmutatott életmű új építéséhez ad erőt.”

B. Horváth Andrea

Veszteségeink nem értek véget második elnökünk váratlan december eleji halálával, mert a hónap vége még tartogatott egy súlyos fájdalmat, **Szónyi Erzsébet** távozását e földi létről.

Hamburger Klára így emlékezett január eleji levelében:

Tisztelt Kodály Társaság, köszönöm az értesítést.

Azok közé tartozom, akik régóta szerették és tisztelték a Tanárnőt, és sok mindent köszönhetnek neki. Azt hogy, vendéghallgatóként – szolfézs óráit látogatva – másodjára felvettek a Zenetudományi Tanszakra, amelynek 1954–59 hallgatója lehettem. És nem utolsó sorban azt, hogy az Ő óráin ismerhettem meg férjemet, Kertész Iván zenei szerkesztőt és zenekritikust, (1930–2014) akihez 60 éves kapcsolat fűzött. Ő tudta ezt és mindig mosolygott rajta. Örülök, hogy szerkesztője lehettem a Gondolat Kiadónál 1979-ben megjelent, fia Gémes Péter illusztrálta az „Öt kontinensen a zene szolgálatában” című önéletrajzának, amit ő még nemrég Jerry L. Jaccard magyarul „A zene nagykövete Szónyi Erzsébet” címen megjelent könyve nekem dedikált példányával küldetett át a szomszéd utcából.

Sikerekben és gyászokban kivételesen gazdag életet élt. Nyugodjék békében.

Én – arra a rövid időre, ami még hátra van – hálával és szeretettel gondolok rá.